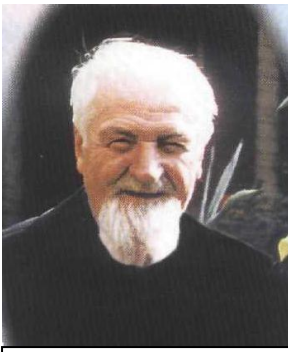

Duminica Sfinților Români

Pr. Acad. D. Stăniloae
-foto-

Creștinismul românesc a rodit și el din sine mulți și minunați sfinți, chiar dacă smerenia caracteristică poporului nostru sau alte împrejurări istorice nefavorabile în care a avut de trăit au făcut ca Biserica noastră să nu canonizeze decât un mic număr dintre ei și aceasta de-abia în 1955. Sfinții români au existat însă în mod real și au fost recunoscuți ca atare de evlavia populară, cu toate că Biserica nu i-a canonizat formal și nu le-a dedicat anumite zile în calendar și de aceea faptele lor nu au fost laudate prin imne bisericești închinat lor. De altfel, timp îndelungat sfinții s-au făcut cunoscuți ca atare prin cinstirea pe care și-au câștigat-o în evlavia populară. De-abia de la un timp încoace Biserica a început să porceadă și la o canonizare formală a sfinților de mai târziu, confirmând venerarea lor de către cercuri largi ale credincioșilor.

Toți sfinții, cu excepția apostolilor și a misionarilor, și-au câștigat această calitate lucrând pentru credincioși sau remarcându-se prin viața lor de curăție și jertfelnicie între credincioșii dintr-un anumit loc sau ținut. Cinstirea lor a început încă în timpul vieții, sau după moarte, între credincioșii din acel loc, pentru ca treptat ea să se întindă tot mai departe. Astfel, din sfinți locali ei au devenit sfinți universali. Dar au ajuns la această cinstire pentru curăția dobândită de ei într-un anumit loc, sau mucenicia lor, sau faptele lor de ajutorare pentru dreapta credință mărturisită pretutindeni, putând fi imitate de credincioșii din orice loc. Ei aplicau într-un anumit loc sau ținut învățăturile dreptei credințe universale. Ei slujeau și ilustrau credința universală în locul în care viețuiau. Astfel, toți sfinții sunt locali prin faptul că lucrează într-un anumit loc, dar sunt universali pentru credința universală pe care o slujesc în acel loc. Din acest punct de vedere nu există sfinți locali și universali.

Toți sunt locali pentru oamenii dintr-un anumit loc cărora le slujesc în cursul vieții prin faptele și pilda lor, dar toți sunt universali pentru că această pildă e valabilă pentru credincioșii de pretutindeni și ea se impune spre unitate tuturor celor care ajung să-i cunoască. Toți se umplu de Același Hristos care strălucește prin ființa lor și toți sunt purtătorii Aceluiași Duh Sfânt, chiar dacă Duhul Sfânt Care li se comunică lor a fost comunicat de ei prin altă limbă. Toți aparțin prin Același Duh Sfânt Bisericii universale, care a început la Cincizecime și continuă de-a lungul secolelor, cuprinzând diferite neamuri (Fapte 2, 3). Limbile sunt diferite, dar sufletele sunt umplute de Același Duh și simt în Același Hristos. Astfel și sfinții români, fie că au fost mucenici ai dreptei credințe în secolul al IV-lea, sau în secolul al XVIII-lea, fie că au fost ierarhi care au luminat poporul cu cuvântul și l-au ajutat cu fapta, fie că au fost sihaștri ajunși la cea mai mare înălțare a ființei lor în Dumnezeu, prin rugăciune pentru ei și pentru credincioși, au înălțat prestigiul dreptei credințe și chipul de om care o trăiește cu

seriozitate la o treaptă care îi îndeamnă pe credincioșii de pretutindeni, când ajung să fie cunoscuți, să o trăiască cu cât mai multă convingere și să le urmeze pilda. Cu cât mai mult se impun prin viața lor excepțională în locul în care trăiesc, cu atât chipul lor iradiază cu mai multă putere în Biserica universală. Dar unirea între slujirea lor locală și importantă sobornicească mai poate fi pusă în evidență și altfel. Un sfânt, chiar dacă ridică la cel mai înalt grad niște însușiri prin care se remarcă un anumit popor, înălțimea la care se ridică îl face să îmbrățișeze cu o iubire cuprinzătoare toți oamenii. În sfinți nu mai e niciun pic de egoism individual sau de exclusivism național. Prin aceasta ei sunt adevărate punți de înfrățire între oameni și popoare. Prin sfinți se adâncește mai mult decât prin toți credincioșii sobornicitatea Bisericii, chiar dacă aceasta nu înseamnă ștergerea deosebirilor între popoarele ce fac parte din ea. Sobornicitatea se întărește prin ei și din partea dreptcredincioșilor din alte popoare pe măsura ce ei devin cunoscuți acelorora. Căci credincioșii aceia își îndreaptă rugăciunile către ei cu convingerea că acești